

Roslund & Hellström

Trei ore

Traducere din limba engleză de
Ioana Tătaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Cătălina Chiricheș

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Foto copertă: unsplash.com/@adyturtle; unsplash.com/@danielvandenberg; unsplash.com/@el_ham

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Botezatu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSLUND, ANDERS

Trei ore / Roslund & Hellström ; trad. din lb. engleză de Ioana Tătaru. –
București: Editura Trei, 2021

ISBN 978-606-40-1156-5

I. Hellström, Börge
II. Tătaru, Ioana (trad.)

821.113.6

Titlul original: *Tre timmar*
Autor: Anders Roslund

Copyright © Anders Roslund, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1156-5

*În memoria lui Börge Hellström,
dragul meu coleg și prieten*

Partea întâi

Omul de lângă mine a murit acum două zile. Dacă întind mâna cât pot de mult spre stânga și ajung la el și-i ating obrazul, este la fel de rece și rigid cum îmi imaginez că ar putea fi moartea din interiorul lui.

Omul care se află în dreapta mea a murit cu și mai mult timp în urmă. Chiar pe la începutul călătoriei noastre. Unul dintre primii, cei mai bătrâni, care sunt întotdeauna cei mai fragili. Și cel de sub mine, imediat sub mine, în altă stivă de corpuri, a doua ca înălțime, a respirat lent și profund până acum câteva ore, apoi acel ritm, care îmi amintea de legănarea oceanului, a încetat.

Câtă liniște...

În afară de sunetul ca de zgârieturi dinspre peretele îndepărtat, ca și cum ceva ascuțit ar fi fost tras pe o suprafață metalică.

Vreau să strig, să implor.

Dar nu pot risipi oxigenul.

Încă mai am o speranță — poate că nu sunt singurul care nu a renunțat.

Atât de frumos.

O ambarcațiune albă, tipică pentru arhipelag, scoțând fum în timp ce aluneca prin apele blânde ale Mării Baltice. Pescărușii și chirele se fugăreau în spatele ei, scufundându-se din când în când în valurile spumoase și zburând cu prada ce li se zbătea în cioc. O astfel de întâmplare — o dimineață de iunie cu soarele încălzindu-i ușor fața ridată — viața nu avea cum să fie mai bună de atât.

Ewert Grens stătea pe aceeași piatră pe care stătea în fiecare sâmbătă dimineața. O stâncă înaltă, teșită pe care timpul o sculptase și o așezase exact cum trebuia, pe potrivă unui bărbat înalt, care începea să îmbătrânească.

Propriul său loc, situat aproape de azilul de bătrâni și de fereastra care fusese a ei. Acea prin care ea privise zi de zi, timp de aproape treizeci de ani, spre o viață la care nu putea lua parte. Viața lor comună. Acum, în camera ei locuia altcineva și nici măcar nu știa cine.

— Domnule inspector Grens.

A tresărit ușor. Vocea aceea? Trecutul.

— O clipă, inspectore. Vin eu la dumneata.

Se numea Susann și, cu mult timp în urmă, fusese îngrijitoarea care se ocupa de Anni. Mai târziu a devenit medic și specialist în geriatrie. Acum trecea prin ieșirea cea nouă a spitalului, apropiindu-se de el cu pași mari și energici, până când se opri în fața sa, blocându-i vederea.

— Ultima dată când am vorbit, ai stat în fața ferestrei ei douăsprezece dimineți de sâmbătă la rând. Am decis să te las în pace. Dar sunt... cred că au trecut cam patru ani? Și tu tot aici stai.

— Mă mai ridic din când în când.

— Ți amintești ce ți-am spus ultima dată? Că îți faci rău. Că te complaci în durerea ta, trăind mai degrabă pentru ea decât cu ea. *Ceea ce te înspăimânta s-a întâmplat deja.*

— Îmi amintesc. Fiecare cuvânt.

— Nu pare să-ți pese.

Ewert Grens făcu ceea ce făcea întotdeauna — aruncă o privire spre fereastra unei camere unde luminile erau aprinse. Anni n-ar fi fost trează niciodată așa devreme. Îi plăcea să doarmă până târziu.

— Știu că nu mai este aici.

— Ceea ce încerc să spun, domnule inspector, este că nu voiam să te văd aici din nou.

Se ridică de pe scaunul de piatră.

— Și știu că ești foarte bine intenționată când spui asta. Apoi zâmbi.

— Dar voi continua să stau aici. În fiecare sâmbătă, în zori, și-n următorii patru ani.

O părăsi pe tânăra femeie, care era mai înțeleaptă decât fusese sau avea să fie el vreodată, și se îndreptă spre mașina care-l aștepta, singuratică, în mica parcare pentru vizitatori. Se întoarse chiar înainte de a deschide portiera.

— Pentru că este singurul lucru care mă ajută să rămân întreg la minte, strigă el. Înțelege?

Ea îl privi, cu o mână pe balustrada scărilor care duceau spre intrarea principală a spitalului, părând că se gândește la ce să spună. Apoi, cu o încuviințare vagă, dar imposibil de confundat, se întoarse și intră în clădire.

Grens porni cu mașina printr-un Lidingö încă somnoros, o insulă aproape de Stockholm, și ajunsese la podul unde trăgea mereu pe dreapta ca să arunce o ultimă privire, lungă, asupra acelor ape sclipitoare. Tocmai coborâse fereastra și fusese întâmpinat de o rafală leneșă de vânt, când un apel răsună din stația sa emisie-recepție de pe bordul mașinii.

— Ewert?

Wilson, șeful său, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să-l tulbure chiar în momentul acela.

— Ewert, alo?

Îl lăsa să strige. Era în mijlocul unui moment personal.

— Ewert, am încercat să te sun, dar telefonul tău este oprit. Dacă mă auzi, ia legătura cu mine. Tocmai am primit un apel de urgență pe care ar trebui să-l verifici.

În dreapta stației radio se afla un casetofon: unul pe care îl căutase săptămâni întregi după ce predecesorul acestuia hotărâse să-și cânte nota finală. În aceste zile, piața nu era tocmai inundată de casetofoane; în unele magazine, vânzătorii nici măcar nu mai știau cum arată ele. Un comerciant de vechituri din imediata apropiere a Strängnäsului a fost scăparea lui. Două cântece. Atât plănuise să stea aici. Așa a făcut mereu. Urgență sau nu.

Lacrimile pe care le-am plâns pentru tine ar putea umple un ocean

Siw Malmkvist. O casetă cu o selecție din repertoriul ei. Mai întâi, versiunea suedeză a melodiei „Everybody's Somebody's Fool“, preferata lui absolută, apoi „Today's Teardrops“, o bijuterie uitată.

Șterge-ți ochii, fetiță dragă, șterge-ți ochii, și vom vedea cerurile albastre

Vocea ei frumoasă, răsunând din anii '60, îl liniștea, ca și versurile de care oamenii din ziua de azi râdeau, însă fără să le asculte, rimele fără sens pe care nici nu le mai auzea, dar în care își găsea sprijinul.

— Ewert? Ridică...

Stația iarăși, Wilson, din nou.

... Fir-ar să fie!

Siw Malmkvist terminase de cântat. Oprirea lui pe pod și dimineața petrecută pe piatră, în ceea ce odinioară fusese lumea lui Anni, toate îi dăduseră puterea de a rezista încă o zi, încă o săptămână. Așa că răspunse.

— Aici Grens.

— Ewert, unde naiba te-ai...

— Cum ziceam, Grens la aparat.

Erik Wilson tăcu, Grens îl auzea dregându-și glasul, parcă încercând să se adune și să schimbe tonul.

— Ewert, vreau să te duci imediat la spitalul Söder. Nu e nevoie să te oprești la secție. Mergi direct la morgă.

Grens părăsise podul Lidingö și acum conducea pe Northern Link¹, era mult mai ușor să circuli pe sub oraș, decât să treci prin el.

— La morgă?

¹ Legătura nordică — o autostradă de 13 kilometri și un sistem de tuneluri cu două tuburi separate, fiecare cu câte trei benzi, sub centrul orașului. (N.r.)

— Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, asistenta a găsit acolo un cadavru. Un bărbat mort.

— Pare să aibă suficient sens. De aceea sunt ei acolo. Fiindcă sunt morți, adică. Asta-i tot?

— Are cu un bărbat mort mai mulți.

— Lasă-mă cu enigmele, Wilson.

— Un cadavru în plus.

— Tot nu înțeleg.

— Când asistenta a ajuns la morgă, puțin după ora șase dimineața, și a făcut prima ei vizită la frigiderule mortuare, a simțit că ceva nu era în ordine. La a doua vizită, acest sentiment a continuat să se amplifice, așa că a numărat cadavrele. Ieri, când a plecat acasă erau șaptesprezece cadavre în frigiderule mortuare. Între timp, încă cinci muriseră în spital. Ar fi trebuit să fie douăzeci și două de trupuri.

— Și?

— Sunt douăzeci și trei. Douăzeci și trei de corpuri, indiferent de câte ori le-a numărat.

Inspectorul detectiv Grens trase mașina pe banda de acces și accelera.

— Unul dintre aceste corpuri n-ar trebui să fie acolo, Ewert. Există un cadavru fără acte, fără înregistrare. Un mort fără identificare, fără istoric. Practic, el nu există.

Încă o suflare.

Dacă inspir încet, păstrez aerul cât pot și apoi îl las să iasă puțin câte puțin, s-ar putea să dureze mai mult.

Aș zice că am zăcut așa trei, patru, poate chiar cinci zile. Nu pot spune cu siguranță. În jurul meu este doar întuneric, mica gaură prin care ne-au privit la început a dispărut, iar secunde s-au transformat în ore, apoi în zile — dimineața, noaptea, întunericul este același.

A trecut mult timp de când n-am mai simțit nicio mișcare.

Ultima dată s-a întâmplat, cu siguranță, atunci când a fost ridicat containerul în care ne aflăm. Pentru o clipă a părut să plutească în aer, atârând acolo, legănându-se înainte și înapoi, apoi a căzut la pământ cu o bufnitură puternică, pe care au amortizat-o straturile de corpuri de sub mine.

Un sicriu enorm, aruncat în ultimul său loc de odihnă, aceasta era senzația pe care o aveam.

Secția de urgențe și accidente Söder avea pacienți pretutindeni de-a lungul pereților, scaune care erau ocupate și tărgi pline cu răniți care nu mai încăpeau în sălile de examinare. Era una dintre diminețile acelea. Câteva împușcături și atacuri și un carambol pe South Link.

Ewert Grens ar fi trebuit să se îndrepte spre intrarea principală, dar, din pură obișnuință, parcă lângă ambulanțe, în apropierea rampei de descărcare. Ultima dată când fusese o urgență în incinta morgii, folosisese una dintre aceste săli de operație drept centru de comandă provizoriu, atunci când o prostituată disperată, victimă a traficului de carne vie, împânzise locul cu explozibil și luase ostatici un medic și pe studenții săi. Se grăbi prin aceleași coridoare, dar cu o altă senzație. Pe atunci, moartea era o amenințare imediată. Astăzi, moartea sosise deja, se instalase aici.

Un cadavru în plus. Morți, cu unul mai mulți.

— Bună dimineața.

Asistenta, o femeie de cincizeci de ani, îl aștepta în fața ușii grele, de oțel, a morgii, așa cum promisese. Întreaga ei prezență transmitea un soi de curiozitate

sinceră. Gura era curbată într-un zâmbet blând. Grens nu înțelegea cum o persoană care își petrecea timpul printre oameni morți putea fi atât de plină de viață.

— Laura — eu am anunțat incidentul.

Un halat alb de laborator, un șorț de plastic ca un strat suplimentar de piele, o mască atârând în jurul gâtului ei și, după ce și-a scos mănușile din plastic, o mână întinsă în chip de salut.

— Nu vă faceți griji, sunt încă destul de curată. Prima intervenție post-mortem de astăzi va trebui să aștepte.

Grens îi strânse mâna, apoi ea îi făcu semn să o urmeze printr-un culoar îngust, ce traversa biroul și arhiva, apoi în zona mortuară principală.

— Era doar o dimineață obișnuită. O ceașcă de cafea — sau, dacă e să fiu cinstită, câteva cești — în timp ce mă uitam prin acte. Apoi am început să-mi pregătesc noii pacienți pentru transfer în compartimentele lor de depozitare. Pacienți, așa îi numesc eu. Cadavru sau corp pur și simplu nu sună bine.

A deschis ușa către spațiul mult mai mare din spatele holului mortuar. Un depozit înghețat. Lumini strălucitoare amplasate în tavan și o temperatură de opt grade, conform termometrului de deasupra teșghelelor de lucru. Rafturile mortuare la care se referea erau din oțel inoxidabil și fiecare avea douăsprezece compartimente, împărțite în trei rânduri, și roți care ajutau la transferarea pe pereții acoperiți cu faianță albă.

— Trei bărbați mai în vârstă, o femeie tânără și un copil de șase ani. Aceștia sunt noii mei pacienți, conform trimiterilor. I-am ridicat unul câte unul. Există un echipament pe care îl folosim, un soi de macara mică, astfel încât să nu ne suprasolicităm spinările.

Un miros ciudat.

Devenise mai sesizabil după părăsirea zonei mortuare.

Carne. Așa mirosea.

— O dimineață complet normală, până în momentul acela. Când am început să-i mișc, mi-am dat seama... că am prea mulți. Pacienți, adică.

Raftul de oțel cel mai apropiat de ei avea opt compartimente ocupate și patru goale. Corpuri nemișcate, înfășurate în folii albe, fiecare cu câte o mică etichetă roșie atașată în partea din mijloc.

— I-am numărat de trei ori. Dar indiferent de câte ori i-am numărat, când am comparat cu notițele mele din computer, numărul nu s-a potrivit. Mereu ieșea unul în plus. Așa că i-am scos pe toți și le-am verificat etichetele cu numele, apoi chipurile, apoi — când s-a dovedit necesar — caracteristicile de identificare.

Ea a zâmbit din nou și, în acel mediu și în acele circumstanțe, orice zâmbet ar fi trebuit să pară morbid sau chiar nebunesc. Nu și zâmbetul ei, totuși. Ewert Grens se afla lângă o persoană care încerca să comunice calm, care-și dădea seama că, aici, un oaspete se simțea rareori confortabil; și reușise. Zâmbetul ei era cald și sincer și îl făcea să se relaxeze. Era obișnuit să viziteze o morgă — un detectiv într-un oraș mare trebuie să fie — și de obicei își masca disconfortul atingând câte ceva, de pildă, strângându-și piciorul, în timp ce spunea ceva amuzant sau sarcastic. Astăzi nu era nevoie. Ea trase un sertar din compartimentul de oțel, unul din partea dreaptă, de jos, în care se găsea un maldăr alb, de dimensiunile unui om, iar el o urmă, rămânând calm.

— Aici ținem pacienții care nu au fost încă autopsiați. Mă pregăteam să-i îndepărtez organele, astfel încât patologii să poată descoperi cauza morții.

— Iată. Pacientul acesta nu-i al meu. Țsta-i corpul care nu ieșea la socoteală.

A tras cearșaful alb deoparte. Și iată-l întins acolo. Pielea era închisă la culoare, cu o modificare a pigmentării pe gât, vizibilă în ciuda lipsei oricărei mișcări și a vieții. Cu părul scurt, omul era destul de slab, în jur de treizeci de ani. Ori cel puțin așa presupuse Grens. Moartea e înșelătoare, când vine vorba despre vârstă.

— Gol, la fel ca ceilalți. Înfășurat într-o folie albă, la fel ca ceilalți. A fost atașată chiar și o etichetă roșie cu un text ilizibil pe ea. Dar nu există nicio urmă de-ale lui în înregistrările noastre. Nicio evidență. Și ieri-seară nu era în acest compartiment. N-am făcut o numărătoare înainte de a pleca, totuși sunt sigură de asta. Aceasta este meseria mea. Îmi pasă prea mult de acești pacienți. Îi tratez cu aceeași grijă cu care asistenții medicali și medicii de la etaj îi tratează pe cei vii.

Asistenta legistului, Laura, puse ușor mâna pe brațul lui Ewert Grens. Poate pentru a sublinia cât de important era acest fapt pentru ea. Sau poate fiindcă își făcea griji că, în realitate, el nu înțelegea cum vedea ea lucrurile. Sau poate că așa îi făcea pe toți vizitatorii ei să rămână calmi. Indiferent de motiv, Grens o lăsă să țină mâna acolo, în ciuda faptului că de obicei evita astfel de contacte.

Doar ei doi, într-o cameră care aparținea morților. Și se simți aproape bine.

— S-a mai întâmplat așa ceva vreodată?

— Ce vrei să spui?

— Un corp neidentificat?

— Niciodată.

Se aplecă peste chipul de acum orb și trase cu grijă cearșaful, expunând un corp gol.

Neatins. La suprafață.

O persoană aparent sănătoasă, fără semne externe de violență.

Ochii lui Ewert Grens scrutară camera în care era exact atât de frig pe cât i se păruse lui că trebuia să fie.

Cine ești tu?

De ce ai murit?

Și cum naiba ai ajuns aici?

Am strigat-o.

Alyson. Alyson.

Știam că nu avem voie să vorbim. Ne-au spus. Dar în ultima zi, când sunetul respirației s-a oprit, când chiar și zgârieturile metalice au încetat, iar mirosul s-a transformat în duhoarea putreziciunii, a trebuit s-o fac.

Alyson.

N-a răspuns.

Așa că am strigat din nou, pe oricine, și vocea mea s-a înecat în acel spațiu strâmt. Fără răspuns.

Poate că nu îndrăznesc.

Sau poate sunt singur acum, deși odată am fost atât de mulți. Poate că eu sunt ultimul rămas în viață.